

РЕШЕНИЕ

№ 395

гр. Пазарджик, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Мария Н.

при участието на секретаря Стоянка Миладинова
като разгледа докладваното от Мария Н. Гражданско дело №
20225220101174 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД – неоснователно обогатяване.

Ищцата Г. П. Н. чрез пълномощника си адвокат М. твърди, че с ответника Л. Г. Н. са бивши съпрузи, чийто брак е прекратен с решение по гр.д. № 2891/2021 г. по описа на Районен съд – Пазарджик. На 12.02.2021 г., докато още били в граждански брак, ищцата упълномощила ответника да се разпорежи по избран от него начин в полза на трети лица или на себе си с идеалните части от недвижим имот – апартамент, находящ се в гр. София, район „*****“, ж.к. „***** 2“, в жилищна сграда с идентификатор 68134.4356.343.1.8 по КKKP на гр. София, заедно с прилежащите към имота идеални части от правото на строеж върху мястото, в което е изградена жилищната сграда, и с прилежащото складово помещение, който имот бил придобит по време на брака между страните и бил в режим на СИО. Причината за продажбата на имота била необходимостта от ликвидни средства за издръжка на семейството им. На 16.02.2021 г. ответникът сключил договор за покупко-продажба на имота, с който го продал на майка си У. С. Н. за сумата от 43 650 лв. От датата на разпоредителната сД. до момента на предявяване на исковата молба ответникът не бил предоставил на ищцата полагащата ѝ се част от тази сума, нито я бил уведомил за начина на управление на тези парични средства. Твърди, че не била упълномощавала ответника да се разпорежда с нейната част от продажната цена, нито с нейни парични средства или вземания. Поради това предявява иск за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата от 21 825 лв. (след допуснатото от съда

увеличение на иска), представляваща половината от продажната цена на недвижимите имоти в гр. София за удовлетворяване на вземането ѝ като един от продавачите на имотите. Претендира присъждане на разноските по делото. Ангажира писмени и гласни доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК от ответника Л. Г. Н. е постъпил отговор на исковата молба, с който оспорва основателността на иска. Твърди, че по време на брака му с ищцата той е издържал финансово семейството, в т.ч. двете им деца, с доходите си от трудова дейност и с пари, взети на заем от майка му, брат му и негови познати. За периода от 2012 г. до 2020 г. ищцата започвала работа четири-пет пъти за по няколко месеца на минимална работна заплата, но искала да води разточителен начин на живот. Средствата за закупуване на апартамента в гр. София също били изцяло от заеми. Поради недостиг на финансови средства в началото на 2021 г. с ищцата решили да продадат апартамента в гр. София. Тъй като липсвали купувачи, ответникът със съгласието на ищцата продал апартамента на майка си, която се съгласила да го купи, за да остане за децата му. Парите от продажбата на апартамента изтеглил поетапно и ги държал в секцията в хола. С тях със съгласието на ищцата изплатил взетите заеми в общ размер на 25 800 лв.; направил ремонт на семейните автомобили на стойност 3 700 лв.; дал за издръжка на семейството за пет месеца и половина сума в размер на 16 500 лв.; заплатил екскурзия до Германия през 2021 г. на стойност 5 000 лв.; заплатил 10-дневна почивка на море в България на приблизителна стойност от 2 000 лв.; дал около 3 000 лв. за гориво на семейните автомобили през периода от месец февруари до месец юли 2021 г.; заплатил около 550 лв. за ток и вода за същия период; за цигари за двамата и алкохол за ищцата заплатил приблизително 2 000 лв. за същия период и за изплащане на кредита към „Банка ДСК“ АД заплатил 600 лв. Разликата между общия разход на семейството и получените от продажбата средства в размер над 15 000 лв. били поети също от неговите доходи и от родителите му, които продължавали да ги финансират всеки месец. Поради това счита, че не дължи пари на ищцата и моли за отхвърляне на иска и присъждане на разноските по делото. Ангажира писмени и гласни доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил и отговор на исковата молба, подаден от пълномощника на ответника адвокат К.-П., с който се оспорва допустимостта на исковата претенция по съображения, че между бивши съпрузи са недопустими иски за неоснователно обогатяване по време на брака, извън исковите по чл. 29 и 30 от СК, както и поради липса на правен интерес от предявяване на иска, доколкото сочената от ищцата правна квалификация на иска – връщане на дадено при начална липса на основание по чл. 55, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, не отговаря на изложените в исковата молба факти, според които ищцата е упълномощила надлежно ответника да се разпорежи по избран от него начин с притежаваните от нея идеални части от съсобствения им недвижим имот, включително с правото да получи продажната цена, в брой или по банков път, поради което ищцата няма

качеството на „кредитор“ на ответника и няма „вземане“ от него. Поради недопустимостта на иска моли прекратяване на делото и присъждане на разноски. По същество оспорва иска като неоснователен. Признава, че имотът, предмет на договора за покупко-продажба, е придобит от страните в условията на СИО и купувач по договора за покупко-продажба е майката на ответника, както и че продажбата на имота е продиктувана от необходимостта от ликвидни средства за издръжка на семейството. Твърди, че страните не разполагали със средства за закупуване на имота в гр. София, поради което закупуването му било финансирано изцяло от родителите и брат на ответника. За целта майка му У. Н. му дарила сума на обща стойност 31 000 лв., а баща му Г. Н. – сума в общ размер на 28 000 лв. Последната вноска за апартамента била направена след издаване на разрешението за ползване на сградата със заеми от майката на ответника в размер на 9 900 лв. и от брат му С. Н. в размер на 3 900 лв. Освен тези заеми, за да се издържа семейството, взели заеми от И. С. в размер на 4 000 лв. и от Д. С. в размер на 8 000 лв. Затова след продажбата на апартамента страните съвместно решили да погасят всички свои задължения по договорите за заем. Остатъкът от сумата ответникът изтеглил поетапно от банковата си сметка и държал парите в секцията в хола, където били на разположение на семейството. Тези средства използвали за посрещане на нуждите на семейството от месец февруари 2021 г., когато бил продаден апартамента, до фактическата им раздяла през месец юли 2021 г. – за закупуване на мобилни телефони и лаптоп, ремонт на семейните автомобили, хранене по ресторанти, пътувания до родното село на ищцата, почивка на море, екскурзия до Германия. Оспорва ищцата да има вземане за половината от продажната цена на апартамента, тъй като нотариусът е удостоверил направеното реално плащане на цената по договора. Оспорва твърдението на ищцата, че не е упълномощавала ответника да се разпорежда с частта от цената, която ѝ се полага, тъй като по време на сД.та страните са били съпрузи, а СИО е бездялова и съпрузите нямат идеални части, докато не бъде прекратен бракът помежду им, както и поради обстоятелството, че претенциите за неоснователно обогатяване между съпрузите са изключени от изискването на закона за взаимно разбирателство и общи усилия на съпрузите за осигуряване на благополучието на семейството. По тези съображения моли за отхвърляне на иска и присъждане на сторените разноски по делото. Ангажира писмени и гласни доказателства.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

Страните са бивши съпрузи, чиито граждански брак, сключен на 16.09.2006 г., е прекратен с развод по взаимно съгласие с влязло в сила на 25.11.2021 г. решение по гр.д. № 2891/2021 г. по описа на Районен съд – Пазарджик.

От брака страните имат две ненавършили пълнолетие деца – М. Л. Н., родена на ***** г., и Г. Л. Н., роден на ***** г.

На 09.01.2020 г. с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 2, том I, рег. № *5, дело № 2/2020 г. Л. Г. Н. е закупил недвижим имот, находящ се в „Жилищна сграда с фитнес и гаражи“, изградена на етап „груб строеж“, построена в поземлен имот с идентификатор 68134.4356.343 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-14/06.03.2009 г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес на поземления имот: гр. София, Столична община, район „*****“, ж.к. „*****“ 2, с площ по кадастрална скица от 758 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: 938, квартал 33б, парцел: V, при съседни имоти с идентификатори: 68134.4356.709, 68134.4356.338, 68134.4356.342. 68134.4356.621, 68134.4356.344, а именно: апартамент № *, находящ се на 2 етаж от гореописаната сграда, на кота +2.90 м, със застроена площ от 53.86 кв.м., състоящ се от: коридор, баня с тоалетна, спалня и дневна с кухненски бокс, заедно с 1.45 % идеални части от общите части на надземната част на сградата, равняващи се на 7.43 кв.м., и 1.43 % идеални части от правото на строеж върху гореописания поземлен имот с идентификатор 68134.4356.343, в който е построена сградата, ведно със склад № 3, находящ се в сутерена на гореописаната сграда, на кота – 4.25 м, с площ от 4.93 кв.м., заедно с 0.04 % идеални части от общите части на надземната част на сградата, равняващи се на 0.20 кв.м., и 0.13 % идеални части от правото на строеж върху гореописания поземлен имот с идентификатор 68134.4356.343, в който е построена сградата, който апартамент № * представлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4356.343.1.8 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-14/06.03.2009 г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес на имота: гр. София, Столична община, район „*****“, ж.к. „*****“ 2, етаж 2, апартамент № *, който самостоятелен обект се намира в сграда № 1, разположена в гореописания поземлен имот с идентификатор 68134.4356.343, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1, с площ от 53.68 кв.м., стар идентификатор: няма, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж – самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.7 и самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.9, под обекта – самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.43, самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.44, самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.45 и самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.1 и над обекта – самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.16 и самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.15, за продажна цена от 50 000 лв.

Жилищната сграда, в която се намира закупения самостоятелен обект и прилежащите му части, е въведена в експлоатация с Удостоверение № 1092/15.12.2020 г. на главния архитект на Столична община.

На 12.02.2021 г. Г. П. Н. е упълномощила съпруга си Л. Г. Н. да я представлява пред нотариус, като от нейно име се разпореди по избран от

него начин /дари, продаде, замени и прочее/ в полза на трети лица и/или сам на себе си, както и на други лица, които също представлява по силата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗД, при условия, каквито договори изцяло, притежаваните от същата идеални части от съсобствените им недвижими имоти, придобити в режим на СИО, подробно описани по-горе, като от нейно име получи продажната цена в брой или по банков път.

На 16.02.2021 г. Л. Г. Н., действащ лично и като пълномощник на Г. П. Н., е продал имота, придобит по време брака им и представляващ тяхна съпружеска имуществена общност, находящ се в „Жилищна сграда с фитнес и гаражи“, въведена в експлоатация, на купувача У. С. Н. за продажна цена в размер на 43 650 лв., която сума Л. Г. Н., лично и като пълномощник на Г. П. Н., е заявил, че е съгласен да получи по банков път, по банкова сметка с титУ. Л. Г. Н. в деня на подписване на нотариалния акт. За продажбата е съставен Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 131, том I, рег. № 1250, дело № 113/2021 г.

Продажната цена е заплатена от купувача У. С. Н. на продавача Л. Г. Н. на същата дата по банков път с два банкови превода в размер на 38 431.41 лв. и 5 218.59 лв.

По делото са ангажирани доказателства за пазарната стойност на сходни имоти в гр. София, но за настоящия иск е ирелевантно дали продажната цена е под пазарната или не, поради което доказателствата в тази насока не следва да бъдат обсъждани.

На 29.08.2020 г. С. Г. Н. и Л. Г. Н. са сключили договор за заем за сумата от 3 900 лв. Заемната сума е преведена на 31.12.2020 г. по банковата сметка на заемателя и е върната на 06.03.2021 г. в брой.

На 06.09.2020 г. И. Н. С. и Л. Г. Н. са сключили договор за заем за сумата от 4 000 лв., предоставена в брой при сключване на договора и върната на 27.03.2021 г. също в брой.

На 06.01.2021 г. У. С. Н. и Л. Г. Н. са сключили договор за заем за сумата от 9 900 лв. Сумата е преведена по банковата сметка на заемателя на същата дата и е върната на 20.03.2021 г. в брой.

На 15.01.2021 г. Д. Н. С. и Л. Г. Н. са сключили договор за паричен заем за сумата от 8 000 лв., предоставена в брой при сключване на договора и върната на 24.04.2021 г. също в брой.

През периода от 10.12.2019 г. до 03.01.2020 г. У. С. Н. е изтеглила от банковата си сметка в „Банка ДСК“ АД сума общ размер на 31 000 лв., както следва: на 10.12.2019 г. – 2 000 лв., на 11.12.2019 г. – 2 000 лв., на 12.12.2019 г. – 2 000 лв., на 13.12.2019 г. – 2 000 лв., на 16.12.2019 г. – 6 000 лв., на 17.12.2019 г. – 2 000 лв., на 18.12.2019 г. – 2 000 лв., на 19.12.2019 г. – 2 000 лв., на 20.12.2019 г. – 2 000 лв., на 23.12.2019 г. – 4 000 лв., на 30.12.2019 г. – 2 000 лв., на 02.01.2020 г. – 2 000 лв. и на 03.01.2020 г. – 1 000 лв. Същата сума У. С. Н. е дарила на Л. Г. Н. с 8 броя договора за дарение, както следва: на 11.12.2019 г. – 4 000 лв., на 13.12.2019 г. – 4 000 лв., на 16.12.2019 г. – 6 000

лв., на 18.12.2019 г. – 4 000 лв., на 20.12.2019 г. – 4 000 лв., на 23.12.2019 г. – 4 000 лв., на 30.12.2019 г. – 2 000 лв. и на 03.01.2020 г. – 3 000 лв.

През периода от 10.12.2019 г. до 03.01.2020 г. Г. Василев Н. е изтеглил от банковата си сметка в „Банка ДСК“ АД сума общ размер на 28 000 лв., както следва: на 10.12.2019 г. – 2 000 лв., на 11.12.2019 г. – 2 000 лв., на 12.12.2019 г. – 2 000 лв., на 13.12.2019 г. – 2 000 лв., на 16.12.2019 г. – 4 000 лв., на 17.12.2019 г. – 2 000 лв., на 18.12.2019 г. – 2 000 лв., на 20.12.2019 г. – 4 000 лв., на 23.12.2019 г. – 4 000 лв. и на 30.12.2019 г. – 4 000 лв. Същата сума Г. Василев Н. е дарил на Л. Г. Н. със 7 броя договора за дарение, както следва: на 11.12.2019 г. – 4 000 лв., на 13.12.2019 г. – 4 000 лв., на 16.12.2019 г. – 4 000 лв., на 18.12.2019 г. – 4 000 лв., на 20.12.2019 г. – 4 000 лв., на 23.12.2019 г. – 4 000 лв. и на 30.12.2019 г. – 4 000 лв.

Г. Н., Л. Г., У. Н. и М. Н. са имали закупени самолетни билети за полет от София до Дортмунд на 26.07.2021 г. на обща стойност 376.96 лв.

Между Г. П. Н. и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит CREX-10330062 от 02.09.2013 г. за финансиране закупуването на преносим компютър на стойност 699 лв. със срок за изплащане 05.09.2014 г.

Между Л. Г. Н. и „Банка ДСК“ АД на 23.10.2015 г. е сключен договор за кредит за текущо потребление за сумата от 7 000 лв. със срок на погасяване 120 месеца. Погасителната вноска се удържа ежемесечно на 31-во число от сметката на ответника в „Банка ДСК“ АД. С допълнително споразумение от 28.04.2020 г. е договорен гратисен период за погасяване на лихва и главница за срок от 6 месеца, а срокът за погасяване на кредита е удължен на 24.04.2026 г.

Л. Г. Н. е подал ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2015 г. и 2016 г. с деклариращи доходи от трудови правоотношения и доходи от наем на недвижимо имущество с платеж „Лео Експрес“ ЕООД. За периода от 2015 г. до 2018 г. е подадена справка по чл. 73 от ЗДДФЛ за изплатени доходи от „Лео Експрес“ ЕООД и „Имperiал туризъм“ ЕАД, а за периода от 2019 г. до 2021 г. няма данни за изплатени на ответника доходи. Не са деклариращи договори за паричен заем и договори за дарение.

Свидетелката Д. Г. П., майка на ищцата, установява, че през август месец 2013 г. помолила дъщеря си да сключи договор за кредит за закупуване на лаптоп. Договорът бил за 10 месеца и бил сключен с „БНП Париба“. Размерът на месечната вноска бил 60-70 лв. Свидетелката внасяла различни суми за по-бързо изплащане. Понякога вноската била внасяна от племенника й И. Д. П., който също имал кредит, като тя му давала пари за вноската. Към момента кредитът бил изплатен. Ищцата не й била давала пари за изплащането му. Лаптопът бил марка „Асус“, черен на цвят. Цената му била 600 лв. Намирал се в дома на свидетелката и още работел. При сключване на договора ищцата работела в Билла. Договорът сключили заедно с дъщеря й в магазина, от където купили лаптопа. Тогава свидетелката заплатила първата

вноска.

Свидетелката Т. Н. М., без родство със страните, установява, че познава страните от около 10 години. Продавали на пазара и имали непрекъснат контакт по 7-8 часа на ден. Правело ѝ впечатление, че ответникът се държал много грубо с ищцата. Месеци наред го нямало, защото работел в Испания. След това имал проблеми с вестибуларния апарат и доста време отсъствал. През това време ищцата ходела сама по пазарите. Засичали се на пазарите в Сърница, Костенец, Панагюрище, Доспат и Девин. Миналата година ищцата ѝ споделила, че нямало да ходи в Германия, защото не били взели билет за малкото дете и не искала да пътува без него. Последно свидетелката виждала страните заедно на пазара преди две години.

Свидетелят С. Г. Н., брат на ответника, установява, че е предоставил на брат си заем в размер на 2 000 евро за последната вноска за апартамента в София. Превел парите на 30.12.2020 г. През месец март 2021 г., когато свидетелят се върнал в България, ответникът му върнал парите. Свидетелят се учудил, че има пари, защото Ковид-пандемията доста ги била ударила. След това разбрал, че били продали апартамента и оттам му върнал парите. Първо сключили договора за заем, а плащането било направено по-късно, защото парите трябвали на ответника през месец декември, точно преди купуването на апартамента. През 2021 г. свидетелят купил билети за полет до Германия на брат си, племенницата си, ищцата и майка им. Ищцата отказала да пътува една седмица преди това. Самолетните билети стрували около 200 евро за всички. Свидетелят ги купил с негови пари, а накрая на екскурзията брат му възстановил всички пари. Някои неща плащал свидетелят, някой ответникът. Накрая седнали и пресметнали. Свидетелят поел собствените си разходи и тези за майка им, а ответникът – за него и дъщеря му. В Германия посетили Брю и увеселителния парк Фантазияланд, след което тръгнали за Будапеща. Цялата екскурзия струвала 2 500 евро за брат му и племенницата му. Когато се прибрали ответникът установил, че парите и златото ги нямало. Апартаментът в София ответникът продал за 40 000-50 000 лв. За племенника си Г. свидетелят не купил билет, тъй като тогава бил на три години, нямал паспорт и щяло да е по-трудно да пътува.

Свидетелят Н. С. Д., без родство със страните, установява, че познава страните откакто имали брак, даже от по-рано. Били приятелски семейства. Виждали се често на семейни празници и на официални празници. Последните години страните живеели добре. Били задоволени с всичко – злато, накити, кола. Даже ищцата била студентка, а ответникът ѝ плащал. Когато излизали по ресторанти, сметките ги плащал ответникът. Ищцата никога не плащала сметката. Двамата пиели по малко, но пушили много – по две кутии цигари. Последната година имали финансови проблеми заради Ковид-пандемията, понеже пазарите спаднали. Ответникът му се оплаквал, че бизнесът с пазарите не вървял. Заедно ходили на ваканции. Традиционно ходели в Бургас на фестивала. През 2021 г. били заедно с ответника и дъщеря му. Ищцата не била с тях. Спали в апартамент под наем в Бургас. За

нощувките и билетите за концерта платил ответникът. Билетите стрували по 100 лв. на човек. По пазарите в региона свидетелят засичал основно ответника. Ищцата почти никога не била с него, само инцидентно. Тя винаги носела златни накити – пръстени и синджир, а ответникът – не.

Свидателят Х. Л. В., без родство със страните, установява, че с ответника се познавали от деца, били израснали заедно и учили в едно училище. Помагали си взаимно през годините. През месеците април и май 2021 г. правили ремонти по микробуса Форд Транзит – сменили скоростна кутия, накладки с дискове, водна помпа. По същото време на лекия автомобил Опел Астра сменили ангренажен ремък, съединител „люк“, ролки, електронна платка в багажника. Всички резервни части били закупени от ответника. Те били оригинални и скъпи. По ремонтите работели основно свидетелят и бащата на ответника, за да стане по-бързо. Ответникът не му платил нищо, защото свидетелят му връщал услуга.

По реда на чл. 176, ал. 1 от ГПК ищцата заяви, че през месец март 2020 г. е започнала работа като касиер в магазин, а на 01.04.2020 г. е започнала работа в Билла също като касиер. Работила там няколко месеца и след това напуснала, тъй като ответникът я принудил да ходи с него по пазарите. Лаптоп бил закупен от майка ѝ на изплащане, но договорът бил на нейно име, защото имала трудов договор и можела да го взема на изплащане. Лаптопът бил за майка ѝ и тя си платила всички вноски. Двамата с ответника закупили два телефона Самсунг на изплащане – единият за ищцата, другият за ответника. Доходите за тези два телефона били от пазарите. Всеки от телефоните струвал по 500 лв., но всеки от тях трябвало да си изплаща неговия телефон. В крайна сметка ищцата изплатила и двата телефона, тъй като ответникът в последствие отказал да плаща вноските.

При така установените правнорелевантни факти съдът приема следното от правна страна:

Предмет на делото е осъдителен иск за неоснователно обогатяване с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД. Искът е допустим, тъй като цели икономическо изравняване на придобитото през време на брака имущество, като се иска връщане на онова, с което бившият съпруг се е обогатил – в този смисъл Решение № 59 от 22.04.2010 г. по гр.д. № 387/2009 г. на ВКС, IV г.о.

Основателността на иска предполага неоснователно обогатяване на ответника за сметка на ищцата чрез продажба по време на брака на недвижим имот, притежаван от страните в режим на СИО и задържане на продажната цена от ответника. Тези правнорелевантни факти следва да бъдат установени по делото при условията на пълно и главно доказване, като тежестта за това е на ищеца.

Съгласно чл. 14 от СК отношенията между съпрузите се изграждат на основата на взаимно уважение, общи грижи за семейството и разбирателство, като на основание чл. 17 от СК съпрузите са длъжни чрез взаимно разбирателство и общи усилия да осигуряват благополучието на семейството

и да се грижат за отглеждането, възпитанието, образованието и издръжката на децата. Всички прояви на нормално очакваната в отношенията между съпрузите грижа и взаимопомощ изключват претенциите им за неоснователно обогатяване един спрямо друг. С прекратяване на брака задължението на съпрузите да осигуряват благополучието на семейството престава да ги обвързва само занапред, но не и с обратна сила. Неоснователно обогатяване няма да е налице, когато единият съпруг е изпълнил съзнателно свой нравствен дълг по отношение на другия съпруг – по аргумент от чл. 55, ал. 2 от ЗЗД, макар получената имотна облага да не може да бъде оправдана със законовото задължение за грижа и взаимопомощ помежду им. Съгласно ППВС № 1/1979 г. съзнателното изпълнение на нравствения дълг представлява основание за размястване на имуществените блага. Затова всякога, когато се поддържа, че нещо е дадено без основание, следва да се изясни дали извършилият престацията е съзнавал изпълнението на моралното си задължение, в който случай даденото не следва да се присъжда обратно.

С оглед на всички събрани по делото доказателства, съдът намира, че в случая не е осъществен фактическият състав на неоснователно обогатяване по смисъла на чл. 59, ал. 1 от ЗЗД. Ангажираните по делото доказателства при доказателствена тежест за ищцата не установяват при условията на пълно доказване твърденията ѝ за размястване на имуществена облага без наличие на правно основание, при което ответникът да се е обогатил за сметка на ищцата, която от своя страна да е обедняла.

Няма спор, а и се установява от писмените доказателства по делото, че по време на брака си страните са продали притежаван от тях в режим на СИО недвижим имот в София, ведно с прилежащите му части, за сумата от 43 650 лв., платена по банков път на ответника. Продажбата е извършена от съпруга-ответник, действащ в лично качество и като пълномощник на съпругата си, надлежно упълномощен да се разпорежи с имота и да получи продажната цена. Макар паричните средства да не представляват СИО по смисъла на чл. 21, ал. 1 от СК, с оглед принципите на взаимност и разбирателство следва да се приеме, че при нормално развитие на съпругеските отношения средствата, получени при продажба на вещ в режим на СИО, са общи, никой от съпрузите няма обособен дял в това имущество и същото следва да бъде разходвано за нуждите на семейството. По делото са събрани множество доказателства, отнасящи се до семейния живот на страните, които установяват, че процесната сума е използвана именно за покриване на разходите на семейството. Така например след датата на продажбата – 16.02.2021 г., ответникът е погасил взети за нуждите на семейството парични заеми от брат си С. Г. Н. в размер на 3 900 лв., от майка си У. С. Н. в размер на 9 900 лв., от И. Н. С. в размер на 4 000 лв. и от Д. Н. С. в размер на 8 000 лв. Действителността на тези договори за заем се установява от представянето им оригинал и от съвкупната преценка на останалите събрани по делото доказателства – показанията на свидетеля Н., потвърждаващ предоставянето на заема и целта на същия – за заплащане на последната вноска за закупуване

на имота в гр. София, и преди всичко банковите документи, удостоверяващи предоставянето на заемните средства по банков път от майката и брата на ответника. Връщането на заемите през месеците март и април 2021 г. се установява от надлежно съставените разписки, представени по делото и в оригинал, от показанията на свидетеля Н., че сумата му е върната от ответника през месец март 2021 г., когато се прибрал в България на почивка, и е житейски оправдано с оглед наличието на парични средства у ответника след продажбата през месец февруари 2021 г. Ответникът не е имал задължение да декларира получените заеми пред НАП, тъй като не са налице предпоставките на чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ общият размер на всички получени през годината заеми да надхвърля 10 000 лв. и към края на същата да има непогасен остатък от тях – получените през 2020 г. заеми са в общ размер на 7 900 лв., а получените през 2021 г. макар да надхвърлят 10 000 лв. са погасени през същата данъчна година. Ето защо е ирелевантно за настоящото производство обстоятелството, че договорите за заем не са декларирани по реда на ЗДДФЛ. Дори и ответникът да е имал такова задължение, то неизпълнението му евентуално би могло да доведе до ангажиране на административнонаказателната му отговорност, но не доказва несъществуването на договорите за заем.

От показанията на свидетеля Н. и потвърждението за закупуване на самолетни билети от София до Дортмунд се установява и обстоятелството, че през лятото на 2021 г. семейството е планирало пътуване до Германия, на което в крайна сметка са заминали ответникът и дъщеря му М., тъй като ищцата се е отказала. Свидетелят Н. установява закупуването на самолетните билети, посетените места и общата сума, заплатена от ответника за него и дъщеря му по време на пътуването – около 2 500 евро.

Свидетелите Д. и В., и двамата без родство със страните, установяват с показанията си и други разходи, направени от семейството през 2021 г., макар и никой от тях да не се сочи конкретна стойност на изразходваните средства. Свидетелят Д. установява, че през лятото на 2021 г. ответникът и дъщеря му са били на фестивал в Бургас, нощували са в апартамент под наем и са присъствали на концерт, като разходите били поети от ответника. Този свидетел установява също така, че често се събирали със страните по различни празници и посещавали ресторанти, а сметките били заплащани от ответника. Свидетелят В. установява, че през пролетта на 2021 г., заедно с бащата на ответника са направили ремонти по микробус Форд Транзит и лек автомобил Опел Астра, като подробно описва сменените авто-части и свидетелства, че резервните части били оригинални и били закупени от ответника.

Също така в обясненията си, дадени по реда на чл. 176, ал. 1 от ГПК, ищцата признава, че с ответника са закупили два телефона, всеки на стойност 500 лв., но макар да твърди, че тя ги е изплатила, не ангажира доказателства в тази насока, поради което в тази част обясненията ѝ нямат доказателствена стойност.

С оглед изложеното се установява, че общата сума, изразходвана от ответника след продажбата на имота, възлиза на над 27 000 лв. Към тази сума следва да се прибавят още разходите за ремонт на семейните автомобили, почивката в Бургас и обичайните разходи за посрещане на нуждите на 4-членно семейство. Поради това следва да се приеме, че претендираната сума е изразходвана за семейството, както изисква и законът при нормално развитие на съпружеските отношения, при които и двамата съпрузи имат не само морално, но и юридическо задължение да осигуряват благополучието на семейството. Задължение на съпруга-ответник, както и на съпругата, е да се грижи за семейството и да посреща нуждите му, с оглед на което използването на процесната сума за потребностите на семейството не може да доведе до неоснователно обогатяване, при което ищцата да е обедняла, а ответникът да се е обогатил. Ето защо предявеният иск за неоснователно обогатяване като неоснователен следва да бъде отхвърлен изцяло.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК разноските на ответника за заплатено адвокатско възнаграждение следва да бъдат възложени в тежест на ищцата. Ответникът е представляван от двама адвокати с уговорено адвокатско възнаграждение, съответно 2 100 лв. и 1 800 лв., но съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК, приложима съответно при отхвърляне на иска, могат да се присъдят разноските само за един адвокат. До приключване на съдебното дирене пред първата инстанция са представени доказателства единствено за изплащане на адвокатското възнаграждение в размер на 2 100 лв., поради което същото следва да бъде присъдено в полза на ответника.

Така мотивиран и на основание чл. 235, ал. 2 от ГПК Районен съд – Пазарджик

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. П. Н., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****“ против Л. Г. Н., ЕГН ***** от гр. Белово, бул. „*****“ № ***** иск с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 21 825 лв., представляваща половината от продажната цена на недвижим имот в гр. София, продаден от ответника по време на брака между страните с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 131, том I, рег. № 1250, дело № 113/2021 г., съставен на 16.02.2021 г., с която сума ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на ищцата.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК Г. П. Н., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****“ да заплати на Л. Г. Н., ЕГН ***** от гр. Белово, бул. „*****“ № ***** разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2 100 лв.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – Пазарджик в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните чрез пълномощниците
им.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____